

ЖЕТВАРСКА ЗЕМЯ

на Христо К. Радев

1

Попукана е твойта длан корава,
ти, който в труд минаваш своя ден
и чакаш да изсипят небесата
над нивите дъжда благословен.

Каква надежда днеска те опива?
Назрява ли в сърцето порив нов,
като зърно, което ще поникне
под грижите на селската любов?

Ти влизаш прашен в бедната си хижа
и вечерта приижда, тя зове
съня над уморените клепачи
да ти разкрие цветни брегове.

И в своя сън ти виждаш светли рози,
които твоят жребий не разкри
нито веднъж над златните пшеници
посипани с лазури и искри.

Не е ли твоята съдба по-друга?
Мечтите са за теб излишен миг.
Сред жито̀то на нивите ти растнеш
и възмъжаваш мъдър и велик.

20